

Phượng
Hoàng
Thần

HỒI 69

Kỳ Sĩ phát giác người trá tử

Ngũ Vương Tử hỏi:

- Vậy chúng ta làm thế nào?

Lão Đạo Vương đáp:

- Bọn quý vị tuy mù chưa nhận biết, nhưng đông người quá, tất mù chẳng yên tâm. Nhất là hai tên cự đồng càng khiến mù hoài nghi. Vậy lão phu phái người đến trước dẫn dụ rồi các vị tới sau.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Tại hạ đi được không?

Lão Đạo Vương suy nghĩ rồi lắc đầu đáp:

- Người đi không được vì bản lãnh người chẳng thể che mắt mù.

Kỳ Dao hỏi:

- Mù trú ngụ ở đâu?

Lão Đạo Vương đáp:

- Mù ở trong hang núi. Nơi đó là một thôn xóm người Miêu tộc. Người Miêu coi mù như một vị thần minh.

Cao Dương nói:

- Tại hạ đi trước và đi một người, chắc mù không sinh lòng ngờ vực.

Lão Đạo Vương lắc đầu đáp:

- Đối với người không quen biết, mù hạ thủ chẳng nề nang gì mà lòng dạ lại tàn độc. Võ công lão Cao tuy không kém cõi, nhưng chẳng thể

địch nổi những kỹ thuật cổ quái của mù. Một mình lão Cao đi thì nguy hiểm lắm.

Cao Thức nói:

- Vãn bối đi với y. Xin Lão Vương chỉ điểm cho.

Lão Đạo Vương gật đầu đáp:

- Ta hãy quyết định như vậy. Khi hai vị vào hang giả vờ đi lạc đường. Dĩ nhiên hành động phải bình tĩnh.

Cao Thức hỏi:

- Nhân phẩm mù thế nào?

Lão Đạo Vương đáp:

- Mù đẹp lắm, chứ không phải như bọn yêu phụ, vu bà. Mù ăn mặc như người Miêu, cỡ hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi. Coi bề ngoài mù là một vị cô nương phong lưu trầm tĩnh, nhưng trong cốt cách thâm độc và hung dữ. Lưng mù thường đeo một cái giỏ mây chẳng ai biết trong giỏ đựng gì. Miệng giỏ đầy bằng tám vải hoa. Chỉ cần bấy nhiêu là đủ nhận ra mù.

Cao Dương và Cao Thức nghe dặn xong lập tức chia tay, chạy thẳng về phía núi Vô Lượng.

Khi đến gần đỉnh núi này. Cao Thức dừng lại hỏi:

- Hồngбет! Bọn ta quên chưa hỏi lão thôn xóm Miêu tộc đó ở chỗ nào.

Cao Dương đáp:

- Ta đã qua lại núi Vô Lượng nhiều lần. Miêu thôn mà lão Đạo Vương nói đó ta đã biết ở nơi nào rồi. Có điều trước kia chưa hiểu gì về vụ trong thôn có Vu nữ ghê gớm đến thế!

Cao Thức nói:

- Những nhân vật cổ quái giang hồ biết bao nhiêu mà kể? Chúng ta có biết cũng chỉ được phần nào mà thôi.

Cao Dương đột nhiên hỏi:

- Cao lão nhị! Ta bay trên không quan sát một lúc rồi quay lại cho lão nhị hay được không?

Cao Thức xua tay đáp:

- Cái đó nhất định không được. Chúng ta giả làm người võ lâm thông thường mà lão huynh hành động như vậy há chẳng lòi đuôi?

Cao Dương thè lưỡi ra nói:

- Xuýt nữa ta làm hỏng việc. Vậy chúng mình đi thôi.

Hai người đi trong khoảng thời gian chùng ăn xong bữa cơm, Cao Dương khẽ nói:

- Chúng ta đã tới mé tả thôn trang rồi, chỉ còn xoay ra mặt trước trái núi là tới sơn cốc kia.

Cao Thúc hỏi:

- Tiểu đệ nghe trống đánh thùng thùng là tại sao?

Cao Dương đáp:

- Chẳng lẽ lại trúng ngày Miêu tộc tế thần?

Hai người vượt qua đỉnh núi, tiếng trống càng nhộn nhịp hơn. Đồng thời đã ngó thấy rất đông người Miêu đang nhảy múa rất huyền ảo.

Cao Dương thấy thế kinh hãi nói:

- Đây là cúng đám tang. Chẳng lẽ trong bọn người Miêu có nhân vật trọng yếu mới chết?

Cao Thúc hỏi:

- Lão huynh có hiểu Miêu ngữ không?

Cao Dương hỏi lại:

- Có hiểu. Người muốn ta xuống đó hỏi ư?

Cao Thúc đáp:

- Đúng thế!

Cao Dương nói:

- Vậy ta đi đây. Huynh đệ hãy ngồi chờ một lúc ta sẽ trở về.

Cao Dương chưa đi tới đáy hang, bỗng thấy một đoàn người tay cầm trường mâu, lưng đeo Miêu đao. Họ đều là Miêu nhân vào tuổi trung niên. Chúng rầm rộ kéo tới đến hai mươi mấy người. Cao Thúc ngó thấy không khỏi la thảm:

- Hỏng bét!

Y lật đật chạy xuống gần kịp Cao Dương đã cất tiếng hỏi:

- Bọn họ làm gì vậy?

Cao Dương đáp:

- Không sao đâu. Bọn họ đến tra hỏi chúng ta đó.

Trong đám đông đột nhiên có hai Miêu nữ chạy ra lớn tiếng hỏi:

- Có phải các vị là người Hán không?

Cao Dương thấy thị nói tiếng Hán liền hỏi lại:

- Cô nương! Bọn tại hạ đúng là người Hán. Xin cô cho biết đây là địa phương nào?

Miêu nữ ngắt lời:

- Bọn ta ở đây kêu bằng Oa Nê tộc. Các vị đến đây có việc gì?

Cao Dương đáp:

- Bọn tại hạ đi lạc đường, xin dừng lại ở quý địa một lúc để kiếm chút gì ăn và chờ đợi người bạn.

Miêu nữ trầm ngâm nói:

- Bữa nay các vị đến vừa may. Ngày thường bản tộc không tiếp đãi người ngoài, nhưng hôm nay tiên nữ quy thiên thì bất luận là ai vào hang núi cũng được. Đồ ăn cũng có, chỉ sợ không hợp với mùi vị người Hán. Có điều các vị không được đi loạn lên và phải theo tiện thiếp.

Cao Thúc đáp:

- Đa tạ cô nương.

Miêu nữ nói:

- Bọn ta không hiểu khách khí. Các vị đói thì có thịt nướng và có rượu, muốn ăn uống bao nhiêu cũng được. Các vị chỉ ở trong phạm vi tế đàn, chứ đừng vào trong thôn ổ.

Cao Thúc nói:

- Cái đó đã hẳn. Xin cô nương hãy về trước. Tại hạ chờ một chút rồi vào ngay.

Miêu nữ đáp:

- Các vị chờ nhau cùng vào càng hay để khởi phát sinh sự hiểu lầm.

Thị nói líu lo với bọn tráng hán một hồi rồi quay về thôn xóm.

Cao Dương nhìn Cao Thúc cười nói:

- Bước đầu lão đạo vương thế là thất bại rồi.

Cao Thúc hỏi:

- Tại sao vậy?

Cao Dương đáp:

- Lão muốn kiếm Vu Trung Vu nhưng mụ chết rồi.

Cao Thúc kinh hãi hỏi:

- Sao lại có chuyện trùng hợp thế được?

Cao Dương đáp:

- Người Miêu lòng dạ ngay thẳng, không có sự trá ngụy. Thị nói tiên nữ quy thiên thì chắc là Vu Trung Vu chết rồi.

Chẳng bao lâu, Cao Thúc khẽ nói:

- Đoàn người đều đến cả rồi, hiện còn ở trên đỉnh núi.

Cao Dương đáp:

- Đành chờ các vị xuống đây sẽ tính.

Lát sau, bỗng nghe Lão Đạo Vương lớn tiếng hỏi:

- Tình hình trong hang ra làm sao?

Cao Dương đáp:

- Bọn tại hạ đã gặp Miêu nữ thị nói là tiên nữ quy thiên rồi.

Lão Đạo Vương nhảy bổ lên la:

- Hồng bát! Người đó chết đi là kế hoạch của chúng ta bị ảnh hưởng lớn.

Cao Dương nói:

- Bất luận công việc sau này ra sao, chúng ta hãy xuống hang núi ăn một bữa rồi sẽ liệu.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Người Miêu cũng mời khách ư?

Lão đạo thở dài đáp:

- Ngày thường thì không vào hang được, nhưng gặp lúc tế điền mới không bị cấm. Hỡi ôi! Mình ăn làm sao được? Mất người trọng yếu rồi.

Cao Thúc hỏi:

- Lão nhân gia đã nghe thấy Miêu nữ vừa rồi nói tiếng Hán chưa?

Lão Đạo Vương đáp:

- Bọn người Miêu trẻ tuổi phần nhiều biết tiếng quan thoại ở Tứ Xuyên. Người mà các vị vừa gặp chắc là Tế sư ở Oa Nê tộc.

Lão vừa xuống đến hang núi chợt thấy Miêu nữ kia tiến lại. Thị vừa ngó thấy Lão Đạo Vương đã lớn tiếng hô:

- Té ra lão được sư ở trong đám này.

Lão Đạo Vương chấp tay đáp:

- Quả là Tế sư cô nương. Đây toàn là bằng hữu của lão phu.

Miêu nữ thở dài nói:

- Lão được sư ơi! Năm ngoái lão tới đây tiên cô còn nói nói cười cười mà bây giờ cô về Tây Thiên rồi.

Thị đưa quần hùng thẳng tới tế đàn. Dọc đường người kéo đến đông như kiến, trống đánh liên hồi. Chỗ nào vũng nhảy múa, la ó om sòm.

Thiết Kỳ Sĩ khẽ hỏi Lão Đạo Vương:

- Lão tiên bối! Sao tiên bối không hỏi y xem mắc bệnh gì mà chết?

Lão Đạo Vương xua tay gạt đi:

- Người Miêu không tin bệnh tật. Trừ những người bị giết, ngoài ra họ không xót thương ai.

Kỳ Dao hỏi:

- Bọn họ xử lý việc hậu sự của người chết ra sao? Bây giờ quần ở chỗ nào?

Lão Đạo Vương đáp:

- Bọn họ tin ở hỏa thân, đem người chết hỏa thiêu nhưng lễ hỏa thiêu phải chờ sau ba ngày nhảy múa mới cử hành. Bây giờ người chết quần ở tế đàn, lấy da thú đắp lên. Chúng ta có thể vào coi nhưng không được đến gần tử thi trong vòng ba thước.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Chúng ta đến tham bái trước được không?

Lão Đạo Vương thở dài đáp:

- Đó là hành vi lễ mạo. Người Miêu hoan nghênh vô cùng.

Miêu nữ đưa đoàn người đến thẳng tế đàn. Trong bọn Miêu dân rất nhiều võ sĩ. Họ đứng từng hàng tay cầm trường mâu sắc bén phòng vệ rất nghiêm.

Băng tuyết trong hang núi đã bị những đống lửa làm cho tan rữa. Cõi tình hình này thì cuộc tế điệu đã sang ngày thứ hai.

Lúc mọi người tiếp cận chủ đàn quả thấy trên cái giá gỗ có đặt thi thể người chết đắp da thú. Ngoài mớ tóc dài xoã ra ngoài, không ngó thấy một chỗ nào khác.

Thiết Kỳ Sĩ sinh dạ hoài nghi, nhưng lúc này chàng trầm tĩnh đặc biệt, dường như chàng đang vận dụng nội công vô thượng để nghe ngóng chuyện gì.

Quần hào tế điệu rồi, Miêu nữ dẫn bọn họ đi uống Miêu tửu và ăn thịt nướng.

Trời đã gần tối, mọi người ăn xong. Miêu nữ dẫn vào một căn nhà gianh cho nghỉ ngơi.

Nhà rạp này khá rộng, không phân cách từng gian. Quần hào ngồi xuống đất giải da thú. Miêu nữ cáo từ lui ra.

Trong nhà đốt đuốc thông rất sáng sủa. Thiết Kỳ Sĩ nhìn mọi người cười nói:

- Chúng ta đành ngồi chờ cho đến sáng.

Ngũ Vương tử đáp:

- Ta muốn thượng lộ ngay đêm nay.

Lão Đạo Vương buồn nản chẳng nói năng gì. Hai tay ôm đầu không hiểu lão nghĩ gì?

Kỳ Dao nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Tiểu muội nhận thấy vị dực sư kia là một cao thủ võ lâm. Nhất định trong Miêu tộc này có nhiều người hiểu võ công.

Thiết Kỳ Sĩ cười đáp:

- Bọn cầm trường mâu kia đều hiểu võ thuật, nhưng chỉ có mấy đường suất, nã, chàng, kích mà thôi. Còn một số ẩn ở phía sau thì không thể đâu. Coi tình hình dường như bọn họ còn luyện nội công cao thâm nữa, chưa hiểu bọn họ ở sư môn nào?

Lão Đạo Vương bây giờ mới ngừng đầu lên đáp:

- Bọn họ là một bộ phận ở dưới trướng Thiên Hồng động chúa. Võ công của họ hoàn toàn do động chúa truyền thụ. Thiên Hồng động chúa là truyền nhân của phái Thiên Trúc, võ công đáng kể vào hạng cao thủ thượng thặng, nhưng lão ta không qua lại giang hồ.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Võ công của người chết kia cũng do Thiên Hồng động chúa truyền cho hay sao?

Lão Đạo Vương nghe nói sững sốt hỏi, tưởng chàng hỏi về lúc sinh tiền của người quá cố, liền đáp:

- Không phải. Vu Trung Vu là thừa kế của một môn mạch khác. Y ở Vu phái tại địa đạo. Đáng tiếc là y chết rồi.

Thiết Kỳ Sĩ lớn tiếng cười nói:

- Y bịp cả lão rồi.

Lão Đạo Vương nhảy lên hỏi:

- Y trá tử hay sao?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Đúng thế. Tại hạ đã phát giác tâm tạng y còn động, tuy trái tim đập rất khê nhưng bình thường. Đó là lối phong tỏa huyết mạch. Bề ngoài thi thể cứng đơ, ngừng thở, máu ngưng động biến thành sắc trắng. Tình trạng này chỉ có thể bịp được những cao thủ sơ ý.

Lão Đạo Vương nghi ngờ nói:

- Nhất định không phải y thấy bọn ta đến mà trá tử vì coi tình hình này đủ biết cuộc tế điện đã cử hành một ngày rồi.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Chúng ta đến kiếm y nhập bọn thì người khác cũng đến được chứ sao? Lão tiên bồi lo kế hoạch tìm báu vật thì người ta cũng có kẻ tài cao.

Lão Đạo Vương nói:

- Sáng mai bọn ta hãy ra đi, phải ở lại phanh phui cách nguy trang của họ.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Mụ đã không muốn tiếp thì có phanh phui cũng bằng vô dụng, mà còn gây sự hiểu lầm với bọn Miêu tộc ở đây.

Lão Đạo Vương nhảy lên hỏi:

- Kế hoạch của chúng ta thiếu y không được thì làm thế nào?

Thiết Kỳ Sĩ hỏi lại:

- Có thực là mụ thích tài bảo lắm không?

Lão Đạo Vương đáp:

- Chỉ còn điểm này để đả động mụ. Công tử có nghĩ được diệu kế gì khác nữa chăng?

Thiết Kỳ Sĩ liền nhìn mọi người nói khê một hồi. Đồng thời chàng trao kế hoạch cho lão đạo vương và dặn lão:

- Sáng mai lão tiên bối cứ theo kế mà làm, vẫn bối chắc chắn sẽ thành công.

Lão Đạo Vương cả mừng nói:

- Phải rồi! Bảo thẳng vào mặt chắc mụ không tin, phải dùng biện

pháp này mới được.

Sáng sớm hôm sau hai đại hán người Miêu đưa đồ ăn vào nhà rạp. Chúng đặt thực vật xuống nói lý lẽ một hồi với lão đạo vương rồi trở gót lui ra.

Lão Đạo Vương thấy hai người toan đi vội cản lại ở trước cửa rồi nói với họ bằng Miêu ngữ.

Hai người Miêu đi rồi, Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi:

- Tiền bối! Tiền bối nói gì vậy?

Cao Dương lên tiếng:

- Người Miêu bảo tế sư của họ có việc không tới được, dặn chúng ta ăn xong rồi đi. Lão tiền bối liền bảo chúng muốn cáo biệt tiên nữ trước khi lâm hành.

Thiết Kỳ Sĩ cười hỏi:

- Bọn chúng có chịu không?

Lão Đạo Vương đáp:

- Bọn chúng về bẩm với tế sư rồi mới trả lời được.

Chẳng bao lâu quả nhiên Miêu nữ kia tới nơi. Thị nhìn lão đạo vương cười nói:

- Các vị người Hán khách khí quá! Xin mời ra ngoài.

Ai cũng nghĩ rằng thị mắc mưu rồi, liền theo thị đến tế đàn.

Lão Đạo Vương tới gần chỗ quần thi thể cố ý buông tiếng thở dài, hành lễ theo người Hán. Lão đứng lên nhìn Thiết Kỳ Sĩ thở dài nói:

- Ta đi đường ngàn dặm tới đây mà không thành sự. Cảnh tình này ai mà nghĩ tới?

Thiết Kỳ Sĩ lớn tiếng:

- Người đã chết rồi. Kế hoạch của chúng ta cũng hết. Dương mắt ra mà nó kẻ khác đến lấy hoàng kim cùng bảo vật. Thực là đáng tiếc!

Lão Đạo Vương làm mặt buồn rười rượi nói:

- Trái núi Hoàng kim lớn kia chẳng kém gì Vô lượng Sơn. Mỗi tảng vàng ngọc đều lớn hơn những khối đá ở Miêu thôn này, Vu Trung Vu mà còn sống ở thế gian, tất nàng phải nhảy lên cao ngàn trượng.

Kỳ Dao thúc giục:

- Việc đã hỏng rồi thì chúng ta đi thôi! Biết đâu chẳng kiếm được

người khác thay thế?

Lão Đạo Vương nói:

- Người thì có nhưng chẳng ai cao minh bằng Vu Trung Vu. Y phân biệt rất tinh tế các đá núi. Sơn mạch nào có vàng có ngọc y chỉ ngó qua là biết ngay.

Mọi người nói rồi lui khỏi tế đàn, đồng thời cáo biệt Miêu nữ ra ngoài hang núi.

Dời khỏi hang rồi, Thiết Kỳ Sĩ vội nhìn quần hào nói:

- Chúng ta phải coi chừng một chút đề phòng họ hý vọng quý thân.

Lão Đạo Vương xua tay đáp:

- Y đã chết rồi không có chuyện giở trò quỷ. Nhưng bọn ta đến thành Cảnh Đông ngủ trọ, coi y có động tâm không. Nếu y động tâm tất kiếm bọn ta.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Nếu quả y đến kiếm bọn ta thì ứng phó bằng cách nào?

Lão Đạo Vương đáp:

- Không nhắc đến bảo vật trọng yếu mà chỉ bàn về vàng ngọc. Bọn ta hứa lời khi tìm thấy rồi thì ai lấy được bao nhiêu cứ lấy chứ không hạn chế nhiều ít, như vậy há chẳng hứng thú!

Kỳ Dao cười hỏi:

- Liệu y có đến không?

Lão Đạo Vương cười đáp:

- Y mà không chết thì thế nào cũng tới. Nếu nói thật vào mặt y là có núi Kim ngọc, tất y chẳng chịu tin nào.

Ở thành Cảnh Đông phần nhiều khách điếm là của người Hán. Quần hào có cảm giác như tiến vào nội địa.

Mọi người tới điếm vào lúc giữa trưa. Quần hào ăn xong, ai cũng ra ngoài thưởng ngoạn phong cảnh, chỉ một mình lão đạo vương và Thiết Kỳ Sĩ ngồi lại trong phòng để chờ tin tức.

Đợi đến chiều chẳng thấy động tĩnh gì. Thiết Kỳ Sĩ nóng ruột hỏi lão đạo vương:

- Lão tiên bối! Hay là Bát Quái của lão không linh nghiệm nữa?

Lão Đạo Vương đáp:

- Trừ khi công tử coi lầm chẳng nói làm chi. Nếu quả y còn sống thì nhất định thế nào cũng đến kiếm chúng ta.

Thiết Kỳ Sĩ quả quyết :

- Nếu y chết thì vẫn bồi xin thường mạng

Lão đạo vương nói :

- Nếu vậy y còn phải sắp đặt mọi việc ở miêu thôn rồi sẽ tới. Vì y được người Miêu thôn rất tín ngưỡng, chẳng thế ra ngoài một cách tùy tiện

Bọn người đi du ngoạn phong cảnh trở về, Ngũ Vương tử vừa vào nhà đã nhìn Thiết Kỳ Sĩ nói :

- Vừa rồi bọn ta thấy một toán người Miêu ra ngoài thành dường như đã xảy việc gì trọng yếu

Thiết Kỳ Sĩ hỏi :

- Bao nhiêu người ?

Ngũ vương tử đáp :

- Hơn bốn mươi người. Họ ra đi theo cửa nam và người nào cũng hiểu võ công. Bọn họ thi triển khinh công chạy thật mau

Thiết Kỳ Sĩ liền hỏi lão đạo vương :

- Vụ này là thế nào ?

Lão đạo vương lại hỏi Ngũ vương tử :

- Vương tử có thấy người chủng tộc nào khác không ?

Ngũ vương tử đáp :

- Không hiểu. Dường như giống người Oa Nê tộc, trên mặt có vẽ hoa

Lão đạo vương nói :

- Miêu tộc rất nhiều bộ lạc, nhưng bộ lạc nào mặt cũng vẽ hoa

Cao Dương nói :

- Đáng tiếc là tại hạ không ngó thấy. Tại hạ có thể phân biệt rõ ràng.

